

2 BÖNDAGEN 1860[?] OTTESÅNG

<sida1> 2 Bönedagen

Ottesångs Text Ps. 10: 17.

De fattigas Trängtan hörer du Herre: Deras hjerta är visst, att ditt Öra aktar der uppå.

Med anledn. af vår Hel. Text skola vi på denna Herranom helgade stund se på <sida2> de fattiga, och framställa Guds nåd och barmhärtighet emot dem; Men först måste vi märka, att När konung David talar om fattiga så menar han först sådana lekamligen fattiga som genom de rikas och mäktigas förtryck <sida3> orättvisa och Tyranni blifvit lekamligen fattiga, och för det andra menar han andeligen fattiga som genom Djefvulens våld och Tyranni blifvit beröfvade alla sina andeliga håfvor.

<sida4> Först skole vi alltså eftersinna huru Herren hjälper dem, som genom de mäktigas våld och förtryck blifvit störtade i fattigdom. Konung David hade sjelf i sin Ungdom varit i stor fattigdom, emedan blodsugaren och Ty<sida5>rannen Saul förföljde honom alldeles oskyldigt. David måste <sida6> den tiden gömma sig i skogar och bergs skrefvor hvarest han Mången gång fick lida Nöd. Uti denna lekamliga nöd måste han ropa till Herran och var ock säker deruppå, att Herren skulle hjälpa honom <sida7> och det skedde äfven. Mången gång fick han hjälp af Hemliga <sida8> vänner, som kände att han var oskyldigt lidande. Men huru Mången är det Nu för tiden, som kan säga, att han genom Andra Menniskors förvållande blifvit fattig. icke lär drinkaren med skäl kunna säga till <sida9> Krögaren: Du har gjort mig fattig, ty krögaren menar, att det är drinkaren sjelf, som har gjort sig fattig, genom sitt fylleri. icke heller lærer den förförda qvinnan kunna med skäl säga <sida10> Till förföraren: Du har störtat mig i fattigdom och elände, Ty förföraren menar att den förförda är sjelf skulden till sitt elände. Men om ock både Krögaren och förföraren, kunna här i tiden <sida11> vältra af sig skulden med Egenrättfärdighetens tillhjälp, så är likväl enligt alla förnuftiga Menniskors omdöme, krögaren skulden till drinkarens fattigdom, och förföraren är skulden till den förfördas fattigdom, och detta <sida12> skola de nog i sinom tid förnim[ma] om Samvetet en gång vaknar att de störtat sina medmenniskor, uti andelig och lekamlig Nöd. Med rätta kan man påstå, att det är djefvulen, som genom sina verktyg, och genom den egna begärelsen gjort de flesta menniskor fattiga. <sida13> Hvarken drinkaren eller horkonan kunna med skäl påstå, att de måste lida oskyldigt för Andras skull. Men detta kunde David säga att han fick lida oskyldigt, och det är sådana fattiga, som kunna vara säkra på bönhörelsen när de ropa till Herran. <sida14> Men sådana fattiga, som djefvulen genom den köttsliga lustan gjort fattiga, de kunna icke vänta Någon bönhörelse förr än de omvända sig, och göra sann bot och bättring.

Vår Frälsare säger: fattiga hafven I alltid när Eder, men mig hafven <sida15> I icke alltid. d.v.s. Fattigdomen Uphör icke så länge Verlden står, men Christendomen är icke Alltid att finna. Gud har icke gjort någon fattig, utan det är djefvulen, som har gjort de flesta fattiga ty om men<sida16>niskan skulle använda sina Kropps och själs krafter rätt ifrån Ungdomen, så skulle

2 BÖNDAGEN 1860[?] OTTESÅNG

hon icke blifva fattig. Men när hon tjenar djefvulen med tankar, ord och gerningar så blir hon en usling både till kropp och själ d.v.s. den djefvul [<sida17>](#) som ligger Uti hennes eget kött och blod, gör henne fattig, genom fylleri, dryckenskap, otuckt, högfärd, gerighet, afvund, hat, vrede o.s.v. Det är således ganska få som blifvit fattiga genom andra människors förvållande; men detta var dock [<sida18>](#) förhållandet med David, som blef bragt i yttersta Nöd, genom den Tyrannen Saul. Och uti denna sin nöd var han säker och viss [<sida19>](#) deruppå, att Herren skulle hjälpa honom.

2. Vi skola nu se till, huru detta kan ega något sammanhang med den Andeliga Fattigdomen. Det är nu för tiden ganska få människor, som [<sida20>](#) genom den lekamliga fattigdomen blifva andeligen fattiga. Många fattiga äro nu för tiden onöjda med sin ställning. [<sida21>](#) De säga väl: Gud har icke gjort alla människor rika, och med dessa ord uppenbara de sin tro att Gud rår för deras fattigdom. Men de äro därför icke andeligen fattiga, utan [<sida22>](#) snarare andeligen högfärdiga. De fordra hjälp af andra med pockande och om de Christna icke kunna fylla deras buk, så säga de: hvad är du för en christen, som icke hjälper den fattiga? Men så gjorde [<sida23>](#) icke David. Visserligen måste han begära hjälp af den rike Nabal, men detta skedde icke med pockan [<sida24>](#) de, utan han framställde sin begäran i höfliga och ödmjuka ordalag. Men då han fick ett hårdt svar, steg gammal Adam opp hos David, och lät svåra [<sida25>](#) hotelser undfalla sig, att han ernade utrota hela Nabals hus: härvid kunde väl Nabals tros förvandter säga: hvad var David för en christen, som hade sådana hotelser emot Nabal? Märk väl min gunstiga Herre. Vi kunna icke försvara Davids hämdge [<sida26>](#) righet, men vi kunna icke heller frändöma honom all christendom; ty han ångrade genast sin hämdgerighet, då Nabals Hustru blikkade honom. Men [<sida27>](#) Nabal ångrade alldrig sin obarmhärtighet, utan dog som en hedning. Se, deruti bestod just skilnaden emellan Nabal och David. Och detta är ännu i denna dag skilnaden emellan en christen och en hedning. David kunde alltid med tillförsikt vänta [<sida28>](#) bönhörelsen, emedan han ångrade sitt brott. Men hedningar pläga alldrig hafva någon sann ånger och därför kunna de icke vänta någon hjälp ofvan Efter; utan de måste slutligen vända sitt hopp till [<sida29>](#) denna verldenes Gud, som tröstar sina vänner i dödsstunden, och säger: Gud kan icke döma en sådan människa som har gjort hvar man rätt; Man får väl se om denna Tro hjälper i evigheten. Annars intet nytt att säga som icke redan blifvit sagt om den sanna christen[[domen](#)].

—

Original / FKHS Kollerska samlingen Nr 52 / Nationalarkivet, Helsingfors